

Highlander Most Wanted

Maya Banks

Copyright © 2013 Maya Banks

Traducere publicată prin înțelegere cu Ballantine Books,
un imprint al Random House, o divizie a Penguin Random House LLC

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Cel mai dorit scotian
Maya Banks

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BANKS, MAYA

Cel mai dorit scotian / Maya Banks

trad.: Irina Fulger – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4836-5

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

MAYA BANKS

*Cel mai dorit
scotian*

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

Capitolul 1

- Îți dorești vreodată să te întorci în timp? șopti Genevieve McInnis, stând la fereastra mică încăperi din turn în care fusese instalată de mai bine de un an.

Soarele verii era sus pe cer și nu dădea semne să coboare, dar ea putea simți negura. Știa că venea. Clanul Montgomery nu permitea ca vreunul dintre ai lor să suferă o nedreptate, și acum întregul clan McHugh – sau ce mai rămăsese din el – avea să plătească prețul pentru cutezanța lui Ian McHugh.

Trebuia să-i fie frică, dar își acceptase soarta demult. Posibilitatea de a muri. Nu se mai temea de ea aşa cum o făcuse cândva. Existau lucruri mai urâte decât moartea, după cum descoperise ea însăși. Uneori, era nevoie de mult curaj ca să trăiești. Să înfrunți altă zi. Să înduri. Era nevoie de tărie pentru *acele* lucruri. De mai multă decât în fața morții.

Vântul se înțețî, suflând rece peste chipul ei, domolind arșița soarelui. Întrebarea ei se auzi ca o șoaptă, de parcă vântul o prinseșe și o aduseșe înapoi pe aripile sale.

Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Ian McHugh! Dacă ar fi rămas în camera ei în acea zi fatidică, în care el sosise la curte și devenise brusc obsedat de ea.

Dar obsesia lui nu se limitase la ea. Colecta lucruri. Femei. Erau obiecte pe care le vedea ca posesiuni. Era ca un copil răsfățat care își apără jucăriile preferate. Dacă el nu o avea, atunci nici un bărbat nu putea.

La fel se întâmplase cu Eveline Montgomery, o femeie care, la fel ca Genevieve, respinsese avansurile lui Ian. Însă de data asta Ian supărase un clan și plătise cu propria viață. Graeme Montgomery îndreptase răul făcut soției lui și îl despicate pe Ian cu propria sabie în fața întregului clan McHugh.

Iar acum clanul aștepta neliniștit și cu teamă întoarcerea familiei Montgomery. Căpetenia – Patrick, tatăl lui Ian –, oricât de caraghios

părea gestul, fugise în acea dimineață, știind că Graeme Montgomery urma să se întoarcă pentru a-și răzbuna soția. Așa cum se rugase Genevieve să se întâmpile.

În sfârșit, avea măcar speranța libertății.

Patrick nu era căpetenie. Ian îl înlocuise pe tatăl său de la o vîrstă fragedă. El lăua deciziile. Își intimida tatăl. Ian conducea în locul lui Patrick de ani întregi. Tot ce-i rămăsese lui Patrick de făcut era să se dea la o parte și să-l numească pe Ian succesorul său.

Doar că acum clanul era ruinat. Mulți fugiseră, pentru a evita baia de sânge care cu siguranță urma să aibă loc. Alții rămăseseră doar pentru că nu aveau unde să se ducă.

Aceasta era și situația lui Genevieve.

Unde s-ar fi dus?

Pentru familia ei, ea era moartă. Credeau că fusese omorâtă într-o ambuscadă în timp ce se îndrepta spre logodnicul ei împreună cu cei care o însoțeau. Ian McHugh îi atacase, măcelărind toți bărbații și femeile care o însoțeau spre castelul viitorului ei soț. O dusese pe Genevieve la castelul lui, jurând că nici un bărbat în afara de el nu o putea avea.

Și își păstrase jurământul.

Ridică mâna pentru a atinge cicatricea de pe obrazul stâng. Închise ochii pentru a împiedica înțepătura lacrimilor. Nu avea sens să plângă din cauza asta. Trecuse de mult de etapa lacrimilor și a plângerii de milă.

Când respinsese avansurile lui Ian după ce fusese capturată, cum făcuse prima dată când fuseseră prezentați la curte, furia lui nu cunoșcuse limite. Îi tăiase chipul cu un cuțit, jurând în fața lui Dumnezeu că nici un bărbat nu avea să se mai uite vreodată la ea cu dorință.

Avusese dreptate. Acum, nici un bărbat nu se putea uita la ea decât cu groază. Văzuse de prea multe ori retragerea bruscă atunci când întorsese capul și i se zărise cicatricea.

Până la urmă nu contase că refuzase avansurile lui Ian, pentru că el obținuse ceea ce voia din nou și din nou, până când ea nu mai avusese cum să se apere de el. Nu mai avusese forță. Nu mai avusese putere. Pur și simplu se resemnase, indiferentă.

Se detesta pentru asta. Rușinea și umilința erau tovarășele ei constante, iar acum, când el era mort, voia doar să scape din acest loc.

Dar unde să se ducă?

Chiar aşa, unde să plece?

Închise ochii, dorind ca inima ei neliniștită să nu i se mai strângă în piept. Teama îi tăia respirația – știa că nu mai avea mult timp. Soarta ei și judecata o așteptau.

Ușa de la mica celulă care îi servise drept cameră se deschise, și Taliesan veni șchiopătând spre ea, cu o grimasă de durere și de teamă pe chip.

– Ce vom face? șopti Taliesan. Cu siguranță, suntem condamnați. Căpetenia Montgomery nu va avea niciodată milă față de noi. Nu după ce i-au făcut Ian și tatăl lui fetei Montgomery.

Taliesan era verișoară cu soția decedată a căpeteniei McHugh. Întregul clan McHugh era format din rude îndepărtațe și o bandă de neisprăviți, care fuseseră atrași în clan după ce fuseseră izgoniți din propriile clanuri. Taliesan era singura ei prietenă într-o mare de animozitate ce venea dinspre ceilalți membri ai clanului.

Genevieve nu înțelesese niciodată ce făcuse ca să atragă o asemenea ură. Cu siguranță, nu se afla acolo din proprie voință. Și restul clanului știa asta. Nu făcuse nimic rău nici unui McHugh, deși nu putea fi spus același lucru despre ceilalți când venea vorba de ea.

Tresări când vorbele curvă și târfă îi răsunăra în urechi. Insultele îi erau adresate în mod regulat, dar se întărise împotriva suferinței și umilinței provocate de ele.

În asta o transformase Ian McHugh. Nimic mai mult. Nu voia să poarte vinovăția faptelor altcuiva. Nici nu-și putea petrece restul vieții trăind cu regrete pentru ceea ce nu fusese alegerea ei.

– Ai auzit despre apropierea lor? o întrebă pe Taliesan.

Taliesan încuvia întunecându-i-se și mai mult de teamă.

– Da, am auzit. Străjerul a adus vestea acum cinci minute. Armata Montgomery se apropie, dar este mai rău decât ne-am putea imagina, pentru că sunt însoțiti de armata Armstrong. Vin uniti.

– Dumnezeule! șopti Genevieve cu groază. Au de gând să ne omoare pe toți.

Era ultimul lucru pe care și-l dorise vreodată. Da, visase la moartea lui Ian. O moarte lungă, îngrozitoare, dar Graeme Montgomery o privase de asta când îl străpunse cu sabia pe Ian. Moartea lui survenise prea repede și fusese prea miloasă pentru un om ca el.

Șopti o rugăciune din inimă, ca păcatele ei să nu aducă moartea tuturor. Tot ce voia era o șansă – șansa de a fi liberă. Voia să trăiască, nu să existe într-o stare constantă de teamă și de umilință. Nu cerea chiar aşa de mult, nu-i aşa?

- Ce facem, Genevieve? întrebă Taliesan cu o voce răgușită și plină de teamă.

Genevieve își îndreptă umerii, hotărâtă și mândră.

- Trebuie să ne ocupăm de femei și de copii. Bărbații trebuie să înfrunte consecințele nesocotinței căpeteniei lor. Nu e nimic de făcut, doar să se lase la mila clanurilor Montgomery și Armstrong și să se roage ca ei să fie miloși.

Genevieve trecu pe lângă Taliesan, iar când ieși din cameră, se întoarse și îi spuse pe un ton dur ca un bici:

- Haide, să-i adunăm pe ceilalți. Dacă trebuie să înfruntăm pierzania, să o facem cu mândrie. Mândrie pe care Ian și tatăl lui au eșuat în a o demonstra. Dacă bărbații acestui clan nu-și vor apăra numele, atunci le rămâne femeilor să o facă.

Trăsăturile lui Taliesan se înăspiră și i se ridică bărbia.

- Da, ai dreptate.

Genevieve încetini pentru a merge în același ritm cu Taliesan și își trase pe cap gluga pelerinei pentru a-și ascunde chipul.

Voa să adune femeile și copiii clanului într-o încăpere și apoi să apeleze la sensibilitatea căpeteniei clanului Montgomery.

Se gândi că nu datora nimic acestui clan. Acum trebuie să fugă și să profite de unica ei șansă de a avea singurul lucru care îi fusese negat.

Libertatea.

Dar nu avea unde să se ducă. Nici un adăpost. Nici bani sau mâncare cu care să supraviețuiască.

Poate... Poate că, până la urmă, căpeteniei Montgomery avea să-i fie milă de ea și să o lase într-o mănăstire unde să-și trăiască zilele în pace, eliberată de dominația unui bărbat care fusese hotărât să o distrugă.

Capitolul 2

Bowen Montgomery își îndemnă calul la galop în vreme ce urca ultima pantă ce-i obstrunctiona vederea spre castelul McHugh. Lângă el călarea fratele său, Teague, iar amândoi erau flancați, destul de aproape, de Aiden și de Brodie Armstrong.

Numai ideea că aceste clanuri se aliaseră pentru o cauză comună i-ar fi făcut pe mulți dintre cei din clanurile Montgomery și Armstrong să se răsucească în mormânt. Dar nu era orice cauză. Implica o femeie dragă ambelor părți.

Eveline Montgomery. Soția lui Graeme Montgomery, dar fiica lui Tavis Armstrong, căpetenia clanului Armstrong, care până de curând fusese dușmanul de moarte al familiei Montgomery.

Bowen încă nu știa ce să credă despre asta. S-ar fi ocupat singur de Patrick McHugh și ar fi pus stăpânire pe castel până când Graeme i-ar fi decis soarta. Era o sarcină de care el și Teague s-ar fi putut ocupa cu ușurință, fără intervenția odraslelor Armstrong, dar ultimul lucru pe care și-l dorise fusese să stârnească un războli când Eveline era într-o stare așa de fragilă după calvarul prin care trecuse.

Cumnata lui era vitează, dar până și cea mai aprigă dintre fete ar fi fost tulburată de felul în care fusese tratată Eveline când ajunse în mâinile unui monstru.

- Ai vreun plan? strigă Teague, acoperind zgromotul copitelor.

Bowen încuviință scurt din cap, dar rămase cu privirea ațintită înainte în vreme ce treceau de vârful dealului de unde se vedea castelul McHugh. Era un plan destul de simplu. Să-l omoare pe Patrick, să o răzbune pe Eveline, să preia controlul asupra castelului și să-i eliminate pe cei care se revoltau.

- Vrei să-ți pui planul în aplicare? întrebă exasperat Teague.

Bowen trase de frâie, calul oprindu-se pe marginea pantei abrupte. Lângă el, Teague, Aiden și Brodie își struniră caii și se uită la castelul aflat în vale.

- Am de gând să-l străpung pe Patrick cu sabia, zise calm Bowen. Este jignitor că încă ne respiră aerul. Este un mincinos și un laș.

— Da, zise Brodie, încruntat. S-a uitat în ochii mei și a zis că nu știe nimic despre sora mea, deși văzuse că se află în temniță, abuzată de nenorocitul lui fiu.

Aiden se încruntă și arătă spre vale în timp ce restul soldaților Montgomery și Armstrong urcau panta și se adunau într-o linie impresionantă în vârful dealului.

Armurile lor sclipeau în soare, reflectând raze scăpitoare. Pentru cei din vale, părea ca și cum iadul era pe cale să vină peste ei. Doar armata Montgomery era o priveliște impresionantă, care l-ar fi făcut și pe cel mai călit războinic să o ia la fugă de groază. Dar, dacă adăugai forța soldaților Armstrong, devineau o putere ce rivaliza chiar și cu armata regelui.

Niciodată nu se aliaseră două clanuri așa de puternice. și probabil nici nu avea să se mai întâmple.

— La turnul de veghe este cumva atârnat un steag alb? întrebă Aiden fără să-i vină să credă.

Bowen miji ochii și se uită atent la standardul care flutura în vânt.

— Pare a fi un cearșaf de pat, mormăi el.

— Da, fu de acord Teague.

— Sunt două! exclamă Brodie, arătând spre turnul geamăn din partea cealaltă a porții.

Într-adevăr, alt cearșaf era desfășurat, fluturând sălbatic de la fereastra lată din turnul de piatră.

— Se predau fără luptă? întrebă Aiden neîncrezător.

Bowen se încruntă.

— Poate că este un truc.

— Dacă-i așa, este un truc idiot, mărâi Brodie. Sunt depășiți numeric și, chiar dacă sănsele ar fi egale, nu ne-ar putea ține piept. Chiar dacă i-ar putea lua prin surprindere pe câțiva dintre noi, ar fi anihilați rapid.

— Există un singur mod de a afla, zise Teague ridicând din umeri.

Scoase sabia și își îndemnă calul înainte.

Bowen dădu pinteni calului și apoi se grăbi să-și prindă fratele din urmă.

În urma lui, Brodie și Aiden scoaseră un strigăt care fu repetat de oamenii lor până când pe întregul deal se auzi strigătul lor de luptă.

Când ajunseră la o distanță mică de intrarea larg deschisă spre curte, un băiat se potință în afara zidurilor, ținând o sabie mult prea mare pentru corpul lui mic, care avea în vârf un steag alb grosolan.

Cel mai dorit scoțian

Nu era nevoie să-l fluture, pentru că mâinile îi tremurau așa de tare încât fâșia de material flutura nebunește în vânt.

Bowen trase dezgustat de frâiele calului și se uită cu neîncredere la băiat, care nu putea să aibă mai mult de șase sau șapte ani.

— Au trimis un copil să înfrunte o armată? urlă el.

Teague rămase fără cuvinte, holbându-se stupefiat la imaginea din față lui. Aiden și Brodie se uită la Bowen, clătinând din cap.

— Lași, scuipă Brodie. Nimic nu disprețuiesc mai mult decât un laș.

— Vă rog nu ne faceți rău! zise copilul, cu dinții clătinând de parcă era un ger năprasnic. Fluturăm un steag de predare. Nu avem arme.

— Unde îți este căpetenia? întrebă rece Bowen.

— A p-p-plecat, se bâlbâi băiatul.

— A plecat? repetă Aiden.

Băiatul încuviință ferm din cap.

— Da, în dimineață asta. Mama a zis că a fugit pentru că știa că va muri din cauza păcatelor făcute.

— Mama ta avea dreptate, mormăi Teague.

În ochii băiatului se citi frica.

— Mulți au plecat. Nu am rămas așa de mulți. Nu vrem să ne luptăm și vă rugăm să fiți milosi cu noi.

Își feri privirea, ținând capul plecat într-un mod servil, dar Bowen văzu mâinile tremurările ale băiatului și îl înfurie faptul că acest copil fusese trimis în calea pericolului.

— Ansel! Ansel!

Voceau unei femei răsună puternic în curte. În ea se simțea furia și teama. și apoi o siluetă slabă, îmbrăcată într-o pelerină care îi ascundea complet trăsăturile apără printre porti.

Fugi spre copil și îl prinse de braț, trăgându-l repede în faldurile pelerinei până când i se mai văzură doar picioarele.

— Cine te-a trimis în misiunea asta prostească? întrebă ea, privind în jos spre copil.

Era o întrebare la care și Bowen ar fi vrut să afle răspunsul.

— Corwen, zise copilul, cu vocea înfundată de pelerina femeiei.

Singurul lucru vizibil la fată erau mâinile care îi ieșeau din mâncele lungi ale pelerinei. Bowen le studie cu interes în timp ce țineau copilul așa de strâns încât se albiseră la vârfuri.

Mâini tinere. Fine. Nici o cută. Unghiile erau tăiate elegant și rotunjite la vârfuri, iar degetele erau lungi și slabe, palide, de parcă nu le văzuse soarele.

Era evident că nu era cineva care muncea pe câmpuri. Nici în castel la curătenie.

— Laș nenorocit! zise ea, uimindu-i pe toți cei patru bărbați cu vehemența ei și cu limbajul vulgar.

Nu că vreunul dintre ei nu ar fi fost de acord cu acea afirmație.

— Este fata care ne-a arătat temnița în care era ținută Eveline, zise Brodie pe o voce suficient de joasă ca să nu fie auzit.

Lui Bowen i se zbârli părul pe ceafă. Da, aşa era. Când Graeme era disperat că nu-și găsea soția, silueta umbrătă în pelerină apăruse pe scări și îi direcționase mai jos, unde descoperiseră că era ținută prizonieră Eveline.

— Este adevărat ce spune băiatul? zise Bowen adresându-se fetei. Patrick McHugh a fugit, lăsându-și clanul și castelul să capituzeze?

Fata înlemnii, luându-și mâinile de pe băiat pentru a le strângă în pumnii. Dacă era să se ia după limbajul corpului, părea furioasă.

— Da, zise ea rece. Au rămas doar femeile și copiii, cei care sunt prea bătrâni să călătorescă și războinicii care au soții și copii și pe care au refuzat să-i părăsească. Ceilalți au plecat la răsărit.

— Și unde sunt cei care au rămas? insistă Brodie.

— În castel. Adunați în sala mare, întrebându-se când își vor afla sfârșitul, zise ea pe o voce disprețuitoare.

Ceva în tonul fetei îl răscoli pe Brodie, enervându-l faptul că ea își ținea chipul ascuns.

— Dă gluga jos, fato! ordonă el. Nu știu cu cine vorbesc.

Ea îngheță, iar mâinile îi coborâră în lateral până când ajunseră lipite de fuste. Îndrăznea să-l sfideze în fața oamenilor săi și a celor din clanul Armstrong?

Expresia i se înăspri și își subție buzele.

— Fă cum am ordonat! izbucni el.

Cu mâinile tremurând, ea împinse băiatul în spate și apoi ridică încet degetele spre marginile glugii. Era întoarsă cu partea dreaptă spre el și spre oamenii lui. Când își dădu jos gluga, o exclamație de uimire se auzi din spatele Brodie.

Dumnezeule, femeia era frumoasă! Cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viața lui. Trăsăturile ei erau perfecte.

Părul lung castaniu îi cădea în valuri pe umeri. Avea diferite nuanțe și, cu lumina soarelui căzând asupra ei, era de-a dreptul scliptor. Prima dată când o văzuse, crezuse că fata avea părul negru. Se aflare în întunericul din castel și doar câteva șuvițe ieșiseră de sub glugă. Dar aici, în gloria totală a soarelui, era limpede că părul

ei nu era pur și simplu negru. Nu, era o coamă magnifică de păr care părea să-și schimbe culoarea în funcție de mișcările ei și de lumină.

Avea un trup mic și delicat, pometei înalți, maxilar ferm și o gură perfectă. O sprânceană neagră arcuită și gene lungi străjuiau nuanța de verde viu al ochilor ei.

Simți ca și cum cineva îl lovise puternic în stomac, pentru că nu putea să respire. Oamenii lui erau la fel de tulburați, rămași cu gura căscată la perfecțiunea din fața lor.

Oare de ce se chinuise să-și ascundă frumusetea?

Apoi ea își întoarse chipul spre el, cu gura într-o linie fermă, cu ochii plini de suferință și în gardă, de parcă se pregătea pentru următoarea reacție.

O altă exclamație – de data asta de groază – răsună dur în jur. Bowen se retrase, ca și cum ar fi fost lovit – dar nu fusese pregătit pentru această lovitură.

Cealaltă parte a chipului fetei era... *distrusă*.

O cicatrice neregulată i se întindea pe chip, de la tâmplă până în colțul gurii. Era evident că nu fusese cusută cu grija. Cicatricea nu era deloc netedă și se vedea că rana nu era chiar aşa de veche.

El văzu tresărirea ei la reacția oamenilor și la propria reacție și se simți rușinat. Dar în urma regretului veni furia. Furios din cauza întorsăturii evenimentelor, se enervă și mai tare în vreme ce se uită la fată.

— Ce dracu' s-a întâmplat cu chipul tău, fato? întrebă el.

Capitolul 3

Pe obrazul fără cicatrice se văzu imbugorarea. Ochii ei se întristă, plini de umilință, iar Bowen simți un junghi de regret că fusese așa de direct.

Probabil era cea mai fascinantă femeie pe care o văzuse vreodata. O parte a chipului ei era incredibil de perfectă. Cealaltă era o totală tragedie.

Curiozitatea îi ardea prin vene, făcându-l nerăbdător și tăios. Voia să știe totul. Fie că era un accident sau ceva făcut dinadins. Rușinea din ochii ei dădea impresia că fusese ceva întunecat și sinistru, precum cicatricea, și asta îl făcea și mai dornic să afle adevărul.

– Cum te cheamă? întrebă Bowen, schimbând tactica atunci când fu clar că nu avea să primească nici un răspuns.

Era împedite că nici ea nu se simțea în largul ei când venea vorba de cicatrice, iar după cele petrecute în clanul McHugh, el avea nevoie mai multe informații.

– Genevieve, răsunse ea bland.

Era un nume la fel de frumos ca partea nedesfigurată a chipului ei. Un nume potrivit femeii care cu siguranță fusese înainte ca o parte a chipului să îi fi fost tăiat de o sabie.

– Genevieve McHugh?

Ea ridică bărbia, cu ochii sclipind impenetrabil.

– Doar Genevieve. Nu contează cine am fost, pentru că nu mai sunt acea femeie.

Teague ridică din sprâncene. Brodie și Aiden erau la fel de uimiți.

– Atunci, Genevieve, se pare că ești purtătoarea de cuvânt a clanului. Du-ne înăuntru pentru a cunoaște restul clanului McHugh, ca să pot decide ce vom face cu ei.

Buzele lui Genevieve tresăriară disprețitor, iar ochii îi scăpărărară de furie.

– Aroganța ta nu este îndreptată împotriva cui trebuie, domnule. Oamenii acestia nu au avut nici o legătură cu relele tratamente aplicate lui Eveline Montgomery. Sunt victimele lașității lui Ian și a lui Patrick, la fel ca Eveline.

Cel mai dorit scoțian

Brodie făcu un pas în față, cu buzele strânse într-un mărâit.

– Mă îndoiesc că au fost intemnițați și chinuiți. Sora mea a fost tratată rău de Ian McHugh și la rândul. A chinuit-o mult timp.

Genevieve îl privi direct pe Brodie.

– Sunt multe feluri de a chinui, domnule. Oamenii din clan nu au fost închiși într-o temniță. Nu au fost tratați sau supuși genului de abuz pe care l-a suferit Eveline. Îmi pare rău pentru ea. Nu i-aș dori nici celui mai rău dușman să aibă de-a face cu Ian McHugh.

Pe chipul ei se vedea o suferință aşa de profundă și chinuitoare, încât Bowen fu copleșit. Suferința ei radia ca un far, iar primul instincță fu să o aline.

Întinse mâna cu intenția de a-i atinge brațul, dar ea se îndepărta brusc și îl privi bănuitoare, punând o distanță precaută între ei.

– Dar să nu crezi că nu au suferit niciodată, continuă Genevieve. Au îndurat multe fără un lider puternic. Patrick a fost căpetenie doar cu numele. Ian era un tiran care prospera făcându-i pe alții să se teamă de el. Propriul lui tată se temea de el. Oricine îndrăznea să nu fie de acord cu Ian suferea pentru orice lucru neînsemnat.

– Da, cred asta, zise Teague sumbru. În ultima vreme, nu i s-a zugrăvit o imagine prea drăguță. Am aflat despre caracterul lui de la Eveline. Oricine care poate chinui o fată Tânără și dulce la o vîrstă aşa de fragedă este un monstru care ar trebui trimis în iad.

– Am foarte mare încredere că acolo se află acum, zise cu convingere Genevieve.

– Du-ne la ceilalți, interveni Bowen, nerăbdător să termine. După ce-i vom întâlni pe cei din neamul tău, voi decide ce este de făcut.

– Nu sunt neam cu mine, zise ea bland. Dar vreau să-i văd tratați corect.

Nedumerit de misterioasa Genevieve – doar Genevieve –, Bowen făcu un gest către curte, indicând că ar trebui să pornească.

Ansel fugi dintre fustele lui Genevieve, urcând treptele din curte și dispărând în castel.

Ea mergea cu un mas măsurat, fără grabă, cu capul sus și cu o aură de demnitate în jurul ei, ca o pelerină de iarnă. Poziția ei trăda o liniște care părea prea exersată, de parcă era un mecanism de apărare pe care îl cunoștea bine.

Era prea calmă, ținând cont că înfrunta o armată dușmană ce se gândeau la răzbunare cu sete de sânge. Majoritatea femeilor și a bărbăților ar fi fost îngroziti și cel mai probabil ar fi cerut milă.

Nu și femeia aceasta.